

MÉREGTELENÍTŐ

2016.09.szám

KEDVES OLVASÓ!

Hihető számodra a következő kijelentés?: „...nekem már a szünidő első napjától hiányzott a sulí”!

Én elhiszem, mert Dani mondta, aki komoly, második osztályba induló fiatalember. Elhiszem neki, de egy kicsit féltém is.

Azért nem kételkedem, mert neki valóban nagyon jó az iskolában lenni. Jó tanuló, rengeteg sikerélménye van. Hát nem ez okozza a legtöbb örömet a gyerekkorban? Szereti a tanító nénit. Őt én is nagyon becsülöm, hálás vagyok neki, amiért olyan légkört teremt az osztályban, hogy jó ott lenni mindenkinek. Részletezzem? Élete a tanítás. Szereti a kis nebulókat, erején túl is mindent megtesz értük. Olyan összetartozás alakult ki a huszonegynéhány kisgyerekekben, ami egy év alatt szinte hihetetlen. Pedig van követelmény, következetesség, talán szigorúságnak is nevezhetjük.

Akkor miért féltém? Egyrészt, mert szeretem. És mert én ilyen vagyok, mindig előre nézek, pedig mennyire elég lenne a jelenben élni!

Csak hogy arra gondolok: ez a kis osztálynyi jóság milyen hamar elmúlik, és akkor a jó meleget és tisztaságot egyből hidegség, értetlenség, bántások válthatják fel.

De a pszichológusok azt mondják, az ember életének első hónapjaiban kapott anyai melegség egy életre meghatározó. Ha ez így van, akkor az iskoláskor első éveiben kapott jóság, szeretet is biztosan befolyásolhatja a gyerek egész iskolás életét, vagy talán a felnőtt életét is.

Tanító nénik, köszönjük, hogy szeretitek a Rátok bízottakat!

"Az iskola arra való, hogy az ember megtanuljon tanulni, hogy felébredjen tudásvágya, megismerje a jól végzett munka örömét, megízlelje az alkotás izgalmát, megtanulja szeretni, amit csinál, és megtalálja azt a munkát, amit szeretni fog..."

Dr. Szentgyörgyi Albert

Homoki-Nagy Katalin: Kavicsdobáló

Néha besötétül a tanárság ege. Reménytelen, fáradt szürkeség nyomja le az embert, s nem lát kiutat sem belőle. Nem megy, mégsem megy...

Mert a gyerekek – úgy látszik – néha szintén belefáradnak saját kis világúruk megmunkálásába. És akkor szófogadatlanok, nyeglék, nem érdekli őket semmi... Van, hogy győzöm reménységgel, van, hogy nem.

De él bennem egy gondolat, ami ilyenkor segít, s hidat ver bennem holnapig. Gyerekek közt eltöltött élete végén mondta egyszer egy nagyszerű tanár:

- Gyereket nevelni annyi, mint kavicsot dobálni a tengerbe. Igen, leül az ember, és dobálni kezdi a vízbe a köveket, kisebbet, nagyobbat. És nem lát semmit. Dobálja tovább – és akkor sem lát semmit... Hiába – gondolhatja – nem történik semmi! Hát érdemes??? Igen ám, de ha valaki elég kitartó, akkor egyszer csak meg fogja látni, amint a víz színén megcsillan valami. – Föld!!!

Széles, nagyon széles alap kell a mélyben, hogy láthatóvá legyen a csúcsa. De minden kavics szigetec, hegyek kezdete lehet. Igen, a hegyrakás öröme a miénk. Építsünk bátran!

Jennifer Brown Banks: Halandzsa

Hiába győzködtem a fiamat a felsőoktatás fontosságáról, elvesztettem a csatát. Tinédzser-álmait rap-sztárként, vagy Michael Jordan-kaliberű kosarasként akarta elérni.

Mivel a következő évben érettségiznie kellett, eléggé sürgössé vált feladatom, és soha nem mulasztottam el egyetlen alkalmat sem, hogy életből vett példákkal megcsillogtassam előtte a főiskola előnyeit.

Körülbelül egy hónappal ezelőtt megajándékoztam magam egy videó magnóval és egy új tv-vel. Miután egy órán át makacsul és hasztalanul tanulmányoztam a használati utasításokat, fiam segítségét kértem. Perceken belül beállította nekem a készülékeket.

Mindent beprogramozott, mindent összeillesztett, mert nagy tehetsége van az ilyesmihez. Gúnyosan mosolyogva, önelégülten fordult felém:

- Ennyit a továbbtanulás előnyeiről!

ÁLOM...

„Álmod láttam, de sehogy sem tudok rájönni, mi az értelme. Kérlek, segíts rajtam!

- Hallgatlak - bólintott a Bölcs.

- Az utcán mentem, a mi utcánkban, ahol minden nap járok. Olyan volt álmodban is, mint egyébként; nem volt semmiféle változás rajta, csak annyi, hogy nagy szürke göröngyökkel volt tele a járda. Amikor megrúgtam az egyiket, rájöttem, hogy ezek nem göröngyök, hanem kövek. Egyet zsebre vágtam, hogy megmutassam a Barátomnak, akihez indultam.

Amikor elővettem, kettévált a kezemben. Belül szikrázó, tiszta ragyogású volt. Azonnal tudtam (bár nem értek hozzá), hogy ez GYÉMÁNT! Rohantunk az ékszerészhez, de közben telepakoltuk a zsebeinket a csúnya, szürke kövekkel, hátha... Az ékszerész vágta, csiszolta a kettévált követ, végül fel is mutatta, hadd lássuk mi is, hogy sziporkázik.

- Még soha nem találkoztam ilyen nagy és tiszta gyémánttal! - lelkesedett. Kipakoltam a sok egyforma szürke követet.

Ő bizalmatlanul nézte a sötétlő halmot, majd legyőzve utálkozását, egyet megfogott és vijjogó gépével kettévágta. Smaragd volt. A következő rubin, utána valami csodaszámba menő ritkaság, és aztán így végig.

Felfoghatatlan kincs feküdt előttem, szikrázott, tündökölt ezerféle színben a belsejünkben rejtőző érték.

Én pedig döbbenetemben felébredtem. De nem tudok szabadulni az álomtól. Mondd, ó Bölcs, mit jelenthet?

- A szürke kövek a MINDENNAPJAI, Barátom! Éppen ideje, hogy felfedezd: valóságos kincsésbánya a mindennapok sokasága. Dolgozni kell rajtuk, az igaz, de ha jól megmunkálod őket, gazdagabb leszel mindenkinél.

Már reggel vedd kezébe napodat, hogy megláthasd benne a *hűség* gyémántját, a *bizakodás* smaragdját, a *szerelem* rubinszínű áldozatosságát...

Mától kezdve soha nem beszélhetsz "szürke hétköznapokról", hiszen LÁTTAD, mi rejlik bennük!"

Kedves kötelességem lett, hogy készítsek egy közösség számára összefoglalót az Irgalmasság szentévről. Könnyű dolgom volt, mert csak Ferenc pápa szavait kellett megkeresnem, Ő elmondta mindazt, mi indította a rendkívüli szentév meghirdetésére. Az alábbiak az Ő tanításából valók:

Az irgalom útján

„Mi is ez a szentév (jubileum), amit az Egyház ünnepel? A *Leviták* könyvének 25. fejezete segít megértenünk, mit jelentett a „jubileum” a zsidó nép számára. A zsidók minden ötvenedik évben megfújták a kürtöt (*jobel*), amely felszólította őket (*jobil*), hogy tartsanak szentévet, a kiengesztelődés (*jobal*) időszakaként mindenki számára. Ebben az esztendőben helyre kellett állítaniuk jó kapcsolatukat Istennel, a felebarátaikkal és a teremtett világgal, az önzetlenségre alapozva mindezt. Ezért ilyenkor többek között elengedték az adósok tartozását, különleges segítséget nyújtottak a nyomorgó embereknek, igyekeztek javítani az emberek közötti kapcsolatokon, és felszabadították a rabszolgákat.

Jézus Krisztus azért jött, hogy meghirdesse és elhozza az Úr kegyelmének végleges időszakát, hogy elhozza a jó hírt a szegényeknek, a szabadulást a foglyoknak, a látást a vakoknak és a szabadságot az elnyomottaknak (vö. *Lk 4,18-19*). Benne teljeseedik be a jubileum legmélyebb értelme.

A szentév meghirdetésekor mindnyájan arra kapunk meghívást, hogy átéljük a kegyelem rendkívüli időszakát. Az Egyháznak az a feladata, hogy bőven adja jelét Isten jelenlétének és közelségének és felébressze az emberek szívében a képességet, hogy a lényegre tekintsenek. **Az Irgalom Szentéve különösen is az az időszak az Egyház számára, amelyben újra fel kell fedeznie annak a küldetésnek a jelentését, amit rábízott az Úr Húsvét napján: hogy az Atya irgalmának eszköze legyen”**

Rendkívüli év ez, hiszen szentévre csupán 25 évenként szokott sor kerülni, s a következő csak 2025-ben lett volna esedékes, így Ferenc pápa mind a Vatikánnak, mind az olasz kormányoknak meglepetést okozott.

Kezdeté: 2015. december 8., a Szeplőtelen Fogantatás ünnepe, a II. vatikáni zsinat lezárásának 50. évfordulója. A pápa ezen a napon nyitotta meg a Szent Péter-bazilika Szent Kapuját.

Befejezése: 2016. november 20-án, Krisztus Király ünnepén.

Újdonság, hogy a rendkívüli szentévben nem a római események lesznek az **előtérben**, hanem a **helyi egyházak**. Ennek megfelelően nem csak Rómában vannak szent kapuk, hanem – első alkalommal - **az egyes egyházmegyék székesegyházaiban is megnyitották az „Irgalmasság kapuit”**.

Mi a teendőnk? Az egzisztenciális perifériák világában érzük el az embereket: **a szegényeket, a szenvedőket, peremre szorultakat**. Mindezt a helyi egyházakban kell megvalósítani a püspökök és a papok kezdeményezéseivel összhangban.

A pápa az Irgalomról:

Az Újszövetség úgy beszél az isteni irgalomról (*eleósz*), mint ami összefoglalja Jézusnak az Atya nevében végzett működését a világban (vö. *Mt* 9,13). Urunk irgalma főképpen akkor nyilvánul meg, amikor lehajol az emberi nyomorúsághoz és megmutatja együttérzését annak, akinek szüksége van megértésre, gyógyulásra és megbocsátásra. Jézusban minden az irgalomról szól. Sőt, ő maga az irgalom.

A kereszt Isten irgalmának legékecsszólóbb jele. Arról tanúskodik, hogy **Isten emberek iránti szeretetének mértéke a mérték nélküli szeretet!** A keresztben megérinthetjük Isten irgalmát és engedhetjük, hogy Isten irgalma megérintsen minket!

Az irgalmasságba mindig beletartozik a megbocsátás; ez „nem elvont elképzelés, hanem konkrét valóság, amellyel Isten megmutatja szeretetét. Úgy tör elő a bensőnkől, mint mély, természetes gyengédség és együttérzés, elnézés és megbocsátás” (*Misericordiae Vultus*, 6).

Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (*ApCsel* 20,35). Az ötödik boldogság éppen ezért az irgalmasokat nevezi boldognak. Tudjuk, hogy elsőként Isten szeretett bennünket. De valóban akkor leszünk boldogok, ha belépünk az adás, az önzetlen szeretet isteni logikájába, ha felfedezzük, hogy Isten azért szeretett minket végtelenül, hogy mi is képesek legyünk úgy szeretni, mint ő, mérték nélkül.

Jézus az irgalmasság **cselekedeteiről** beszél, és azt ígéri, hogy ezek alapján fognak ítéletet mondani rólunk.”

Részletet mutatok egy Pál Feri atyával készült interjúból, aki az irgalmas cselekvésről beszél: „Mentálhigiénés szakemberként az irgalmat döntően az együttérzéshez tudom kapcsolni. Az együttérzésnek pedig megvannak az élettani gyökerei, vagyis hogy működik bennünk egy **tükörneurális hálózat, ami lehetővé teszi, hogy képesek legyünk olyan érzéseket átélni, megélni, megtapasztalni, amelyek nem a mi helyzetünkből fakadnak, hanem egy másik személyéből.**

Egy másik emberrel történik valami, ami bennem érzelmeket kelt, mintha én élném át, velem esne meg. Ezért **az irgalom nem egyszerűen csak valakinek a megértése, hanem a háttérben ott az együttérzés, az együttérzés háttérben pedig megjelenik érzelmi, testi szinten abból valami, ami veled van, amit te élsz meg.**

Az irgalom cselekvésre készítet, aminek a háttérben az a megélt tapasztalat található, ahogyan **engedtem, hogy a másik ember, annak a nyomorúsága, a szenvedése, a fájdalma, vagy – és elsősorban – kiszolgáltatottsága hatást gyakoroljon rám.** Amikor hozok egy döntést, hogy az irgalmat fogom előtérbe helyezni, akkor lemondok arról, hogy akár jogosan valami mást tegyek, mint amit az irgalom diktál bennem.”

Ferenc pápa hívása: „Arra hívlak hát benneteket, hogy fedezzétek fel újra az irgalmasság **testi** cselekedeteit: enni adni az éhezőknek, inni adni a

szomjazóknak, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni az idegeneket, ápolni a beteget, meglátogatni a foglyokat, eltemetni a halottakat. És ne feledkezzünk meg az irgalmasság **lelki** cselekedeteiről sem: tanácsot adni a kételkedőknek, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorúakat, megbocsátani a bántásokat, türelmesen elviselni a kellemetlen személyeket, imádkozni Istenhez az élőkért és a holtakért. Amint látjátok, az irgalmasság nem „jótékonykodás” és nem puszta szentimentalizmus. Itt lehet lemérni, mennyire vagyunk Jézus hiteles tanítványai, itt mutatkozik meg szavahihetőségünk, mint a mai világ keresztényeié.

Az Isteni Irgalmasság üzenete tehát nagyon konkrét életprogramot jelent, amely igényes, mert cselekvésre ösztönöz.

Tudjátok, hogy mi az irgalom? Jézusnak a korbácsa a lélek megtisztítása számára! Nyissátok meg szíveteket Jézus irgalma előtt! Kérjétek tőle: Nézd, Uram, milyen bűnös vagyok, tisztíts meg engem irgalmaddal, édes szavaiddal! Mert ha mi megnyitjuk a szívünket az irgalmasság előtt, akkor ő bízni fog bennünk .”

Nagyon találó kifejezést használ a pápa: **„Az irgalmasság a mi Istenünk személyi igazolványa... Kívánom, hogy ebben a szentévben mindnyájan megtapasztaljuk Isten irgalmasságát, hogy tanúi legyünk annak, *ami Istennek leginkább tetszik.***

Vajon naivság azt gondolni, hogy ez megváltoztathatja a világot? Igen, emberileg gondolkodva örültség, ám *Isten balgasága bölcsebb az embereknél, és Isten gyengesége erősebb az embereknél* (1Kor 1,25)...

Ahol nincs irgalmasság, ott nincs igazságosság sem, és Isten népe sokszor ma is szenved az irgalom nélküli ítéletektől.,,

Szeretném most idézni az evangélium egyik legszebb mondatát, amely nagyon meghat engem: 'Senki sem ítélte el téged?' – 'Senki, Uram'. – **„Én sem ítéllek el”,** mondta Jézus a házasságtörésen ért asszonynak.. **Ez az egyik legszebb mondat, mert telve van irgalmassággal...**

Jó lenne, ha a szentév folyamán, amikor a zarándokok áthaladnak a szent kapun, az irgalmasság kapuján, emlékeznének egy másik történetre: a Naim kapujánál zajló evangéliumi jelenetre. Amikor Jézus meglátja a halott fiát kísérő síró anyát, ez a nő belép a szívébe! Ugyanígy a szent kapuhoz mindenki magával viszi életét, annak örömeit és szenvedéseit, terveit és kudarcait, kétségeit és félelmeit, és átadja az Úr irgalmának. Biztosak lehetünk abban, hogy a szent kapunál az Úr odajön hozzánk is, hogy találkozzon mindegyikünkkel, és kimondja nekünk hathatós vigasztaló szavát: *Ne sírj!* (Lk 7,13). Ez az a kapu, ahol az emberiség fájdalma és Isten együttérzése találkozik. A kapu küszöbét átlépve zarándoklatunk Isten irgalmasságába lép, és Isten mindenkinek megismétli – mint a halott fiúnak:

– **Mondom neked, állj fel! (Lk 7,14).** Mindegyikünknek mondja: *Állj fel!* Isten azt akarja, hogy talpon álljunk! Úgy teremtett meg minket, hogy talpon álljunk: együttérzése ezért vezeti Jézust a gyógyításhoz, amelynek kulcsszava ez: *Állj fel! Állj talpra, úgy, ahogy Isten teremtett! Talpon!*

...Jézus hathatós szava talpra tud állítani minket, bennünk is végbe tudja vinni a halálból való átmenetet az életbe. Az ő szava feléleszt minket, reményt önt belénk, megfáradt szívünket felmelengeti, olyan világ- és életfelfogás távlatait nyitja meg előttünk, amely túllép a szenvedésen és a halálon. A szent kapuba bele van vésve mindegyikünk számára Isten irgalmasságának kimeríthetetlen kincsestára!”

/Újságírói méltatás: Ferenc pápa közelebb viszi, mondhatni, ráncigálja, Krisztushoz, a krisztusi alaptanokhoz, a krisztusi szemlélethez, az egyházat, jobban, mint előtte bárki más a huszadik, majd a huszonegyedik században. Felismerte, hogy a média szerepe mennyire fontos, hogy a pápa már nem csupán az egyház vezetője, hanem – II: János Pál pápa óta – közszereplő, akinek a szavaira figyelnek./

Reményik Sándor: Csak egymáshoz

Ha most, mikor oly érthetetlenül nehéz a szívem:
Valaki jönne és karonfogna szépen, szelíden -

Nem is karon, csak kézenfogna, mint árva gyermeket a másik
És sétálnánk napnyugtától a legelső csillagsugárig!

Valaki, akinek most nem volna gondja semmi másra,
Csak arra, hogy én szomjazom csendes-szavú vigasztalásra -

Aki jönne mellettem főlehajtva egy órácskát hallgatagon
S a hallgatása azt mondaná: panaszkodjék, én hallgatom.

Újat nem mondanék, tán inkább ezerszer
elmondottakat, De új volna így, ily zavartalan-ketten
az esti ég alatt -

Egy óráig, amíg a csillag felragyog és reánk sugároz:
Nem volna köze semmi máshoz, nem volna közöm semmi máshoz.
(1937.)

Áprily Lajos: Szeptemberi fák

Bükkök smaragd színét erezve fent
az első pár vörös folt megjelent.
Állunk. Kezedben késő kék virág.
Azt mondod: Ősz. Az első őszi fák.

Én azt mondom: Vér. Vérfoltos vadon.
Elhullt a Nyár a nagy vadászaton.
Amerre vitte buggyanó sebét,
bíboros vére freccsent szerteszét.

Ahol a nyom-vesztő bozóthoz ért,
hogyan tékozolta, nézd, a drága vért.
S míg vérnyomán vad szél-kopó csahol,
hörögve összeroskad valahol.

Kányádi Sándor: Jön az ősz

Jön immár az ismerős
Szél lábú deres ősz.
Sepreget, kotorász,
Meg-megáll, lombot ráz.

Lombot ráz, diót ver,
Krumplit ás, szüretel.
Sóhajtoz nagyokat,
S harapja, kurtítja a hosszú napokat

Brasnyó István: Vadludak árnya

Valaki halk futamot játszik sárga trombitán,
s előtte porba hever el a forró délután;
majd a dombon is megszűnik nőni az árnyék,
oly gyorsan lehull a fák hegyéről a nyárvég.
Ír az ősz megkuszált levelezőlapot,
amelynek szürke sarka elfedi a napot,
s akik olvassák futtában e szálló levelet,
összenéznek, s már törődnek teveled.
Állsz kinn a sápadt tarlón, az üresség riasztó,
és nem jut el füledbe a tompuló kolompszó,
ahogy ködszínű pásztorok terelik a nyáját,
s a szélfúvásban mindig mind hazatalálnak.
A koronafák karmaik közt hozzák az estét,
nem is sejted még, hová szálltak szemedből a fecskék,
vagy miért keres fészket a sünn a sövény alatt,
s verdesi éjszakánként vadludak árnyéka a falat.

Takáts Gyula: Szüreti vers

Szüretelnek, énekelnek,
Láttál-e már ennél szebbet?
Dió, rigó, mogyoró,
Musttal teli kiscancsó.
Sose láttam szebbet!
Akkora fűrt, alig bírom,
Egy fűrtből lesz akó borom.

Dió, rigó, mogyoró,
Csak úgy nevet a kancsó.
Az sem látott ilyet.
Az öregnek aszú bor jár,
A gyerekeknek must csordogál.
Dió, rigó, mogyoró, Szüretelni, jaj, de jó!
Igyunk erre egyet!!

Így történt?

Amikor az oxigén környezetszennyezésnek számított

A Föld történetének első 2 milliárd évében a légkörben alig volt oxigén. A mai szervezeteket életető gáz koncentrációja olyan alacsony volt a levegőben – ha lehet egyáltalán az akkori atmoszférát levegőnek nevezni –, hogy semmilyen ma élő, oxigént lélegző élőlény nem maradhatott volna életben.

Aztán 2,5 milliárd évvel ezelőtt történt valami, ami első látásra jelentéktelen eseménynek tűnhetett, de geológiai léptékben viszonylag gyorsan és gyökeresen felforgatta bolygónk életét, és örök időkre megváltoztatta kinézetét.

Kialakultak a tengerben a többsejtű, fotoszintetizáló cianobaktériumok, köznapi nevükön **kékalgák**. Ezek voltak az első fotoszintetizáló élőlények, tehát az életben maradásukhoz szükséges energiához a napfény segítségével jutottak hozzá. Eközben pedig, mintegy melléktermékként, oxigént termeltek. Bár ma el sem tudjuk képzelni az életet oxigén nélkül, annak előtte az anaerobnak nevezett élőlények nagyon jól megvoltak e gáz nélkül. Sőt, az atomos oxigén kifejezetten mérgező volt számukra.

A fotoszintézis mintegy 2,5 milliárd évvel ezelőtt kezdődött tehát bolygónkon, de az első kétszázmillió évben nem történt igazán drasztikus változás. A termelődő oxigént ugyanis a kőzetek és a szerves vegyületek elnyelték, a levegőben és a vízben emiatt nem nőtt jelentősen az oxigénkoncentráció. Aztán 2,3 milliárd évvel ezelőtt betelt a pohár.

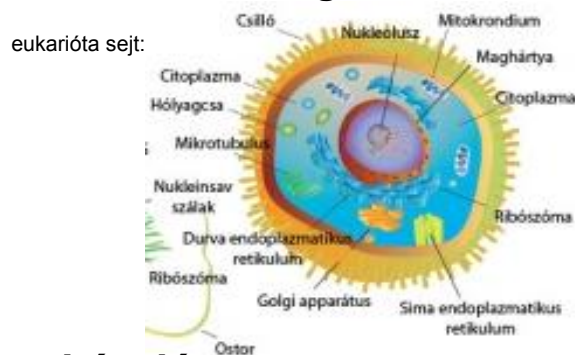
Telítődtek ugyanis azok a raktárak, amelyek addig elnyelték az oxigént, így az elkezdett feldúsulni az atmoszférában. Ez katasztrofális következményekkel járt az addigi élővilág számára. Az anaerob élőlények egyszerűen elpusztulnak, ha túl magas az oxigén-koncentráció. Emiatt nagy részük kihalt, a megmaradt néhány csoport a legextrémebb élőhelyekre szorult vissza, és bonyolult élettani védekező mechanizmusokat volt kénytelen kifejleszteni a mérgező oxigén elleni harcra. De ami az egyiknek káros, a másinak az életet jelentheti. Az egyre oxigéndúsabb környezetben – és a tömeges kihalások után maradt üres élőhelyeken – az oxigént lélegző élőlények soha nem látott lehetőséghez jutottak. Megindult rohamos terjedésük, új fajok, sőt törzsek alakultak ki, és a biológiai sokféleség gyors növekedésbe kezdett.

A földtörténet első nagy összefogása

Egyes anaerob sejtek úgy kerülték el a biztos pusztulást, hogy összeálltak más baktériumokkal. A bekebelezett oxigénfogyasztó élőlényeket nem emésztették meg, hanem állandó együttműködő sejtstruktúrákba váltak. Ezek az új társak elszívták a gazdára nézve mérgező oxigént, cserébe pedig energiadús tápanyagot kaptak tőle. A korábban külön élő baktériumokból lettek a mito-kondriumok, és lassan kialakultak a magasabb rendű szervezetre jellemző **eukarióta** sejtek. A közvetlen hatások nem korlátozódtak az élővilágra. A kőzetek, vegyületek sorra reakcióba léptek az oxigénnel, és rengeteg olyan ásvány jelent meg, amely korábban oxigén híján nem létezhetett. A becslések szerint 2500 ma ismert ásvány jött létre alig néhány

ezer év alatt. Hogy pontosan mennyi idő alatt zajlott le a nagy oxidációs esemény, az továbbra is vita tárgya. A modellszámítások szerint a jelenlegi fotoszintetizáló növényzet nagyjából kétezer év alatt elő tudná állítani a földi atmoszférában található oxigént.

Persze 2,5 milliárd évvel ezelőtt sokkal kisebb volt a fotoszintézis aktivitása, hiszen kevesebb erre képes élőlény létezett, szárazföldi növények pedig nem. A leírt földtörténeti folyamat nagyon is valós, és arra hívja fel a figyelmet, hogy **a jelenlegi életformák – így az ember – kialakulása a múltban egész ökoszisztémák elbukását kívánta meg.**

Mécs László: A Mindenség balladája

Éb-red, moc-can a tojásban a sejt:
„Is-ten Is-ten”, huszonöt napi ritmus.
Tit-kon dob-ban anyaméhben a lét:
„Is-ten Is-ten”, kilenc havi ritmus.
Ó jaj, ha kihagyna! – De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten!”

Dobogón zakatol, kacagón-zokogón zakatolgat a szív:
„Is-ten Is-ten”, jó nyolcvan a pulzusi ritmus.
Ó jaj, ha kihagyna! A vérpatakokba belefagyna a lét-zene s pirosan párázna magasba
lelkünk, ha kihagyna a ritmus! De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten!”

Csobogón menetel a patak, a folyó, a folyam:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!”
Ó jaj, ha kihagyna a ritmus! A hegytől a tengeri tájig
belehalna halak sokasága, hajók sora, sajkák,

malmok raja rína! – De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten Is-ten!”

Lobogón jön a Nap, megy a Hold, megy a Nap, jön a Hold:
„Is-ten Is-ten nap-pal, éj-jel” háromszázhatvanöttször!

Ó jaj, ha kihagyna a ritmus! Nem volna szivárvány,
nem volna virág, nem volna világ, csak futna a Föld,
a gigászi koporsó! – De él az Erő, de él az Ütem:
„Is-ten Is-ten Is-ten” Is-ten!”

Ragyogón menetelnek a csillagok és naprendszerek egyre:

„Is-ten Is-ten fény-év, fény-század, fény-ezred.”

Ó jaj, ha kihagyna a ritmus! De él az Erő, de él az Ütem:
dobog és csobog és lobog és erjed az Idő a Tojásban.
A Tojásnak a héja: az Örökkévalóság, mely áll a Tenyéren, áll, tartja az Isten

Morbid történet arról, hogy kényszeríteni még a jóra sem szabad:

Sławomir Mrozek: Az őrangyal

Halk, liliomos gyerekszoba. Az ágyacskában épp jóízű álomba merül egy fiúcska, elmulasztva esti imáját. A szoba sarkában röstelkedve, tenyerébe temetve szégyenpírban égő arcát, tanácstalanul áll az őrangyal.

A fiúcska megint bűnt bűnre halmozott egész nap: torkoskodott a befőttes-üvegekből, görnyedten járt, nem figyelt, és futkározott. Az angyal hasztalan vette körül szárnyainak könyörgő fuvallatával, hasztalan suttogott fülébe útmutatásokat a tiszta és erényes életről. Görnyedésből görnyedésbe, futkározásból futkározásba, térdfelverésből ruhaszagatásba bukdácsolt újra meg újra a kis szerencsétlen. Semmi nem tarthatta vissza. Nem hatott a figyelmeztetés, hogy apus soha nem tesz ilyet, sem a hivatkozás Piotrus Pokrowskira, a kis hősré, sem szelíd énekek dúdolása – sőt, a kerületben közismert púpos varga szakadékba taszítása sem, aminek meg kellett volna szabadítania a fiúcskát a rossz példa befolyásától.

Ott állt az angyal tehetetlenül. Íme, az őrangyalok megengedett eszközei mind csődöt mondtak. A jóság, nyájasság, szelíd rábeszélés, csillapítás... mind hiába. Íme, itt fekszik, megmakacsolva magát vétkeiben és kevélységében – nem imádkozott, süket a jó szóra, s álomba szenderülve bizonyára azon töri a fejét, hogyan fog holnap újra görnyedten járni.

Hirtelen túlradt az angyal szívében a keserűség. Hogyhogy? Vajon a Törvény a maga nemes fenségében nem ér semmit egyetlen poronty akaratával szemben? Hirtelen fölcsapott benne a Törvény iránti rajongás hulláma, s megindította a rossz iránti undor egyenletes hullámát. Eljött ama pillanat, mikor a szolga kicsiny szíve forróbb szeretettel dobbant meg az Ügy iránt, mint az Ügy nagy szíve maga. A Törvény iránti szeretetből megszegni a Törvényt! Ez az igazi önfeláldozás.

Elrántotta homlokáról a kezét, halkán odalépett az ágyacskához, s a fiúcskát teljes erejéből fültövön vágta. Az ijedten pattant fel; az ütés hatására gyorsan ledarált az imát, majd érthetetlen mormolás közepette lefeküdt újra, és elaludt. Az angyal remegve és boldogan, hosszan, mozdulatlanul bámult az éjszakába.

Üdítő, friss reggel virradt fel másnap. Az álom eltörölte a fiúcskában az előző este emlékét. Behozták a reggelijét. Megint nem akarta meginni a tejet. Mindig rosszul lett tőle. De hirtelen célirányos rúgást érzett. Megértette. Szótlatlanul kiitta a tejet.

Elbúcsúzott anyuskájától, s elindult az iskolába. Szép rendesen ment végig az utcákon, nem ácsorgott, nem nézelődött közben. Résen volt. De még nem volt egészen biztos a dolgában. Mikor az üres fasorba ért, körülnézett, s villám-gyorsan összegörnyedt. Egy erős kupán vágás nyomban rendre utasította. Nem lehetett kétsége: az őrangyal verte fejbe.

A jó szellem rájött az új módszer ízére: kápráztató könnyedséggel tudta elérni mindazt, ami azelőtt rengeteg jóakarattal és türelemmel is elérhetetlen volt.

Csakhamar fölfedezte, hogy módszerét tovább tökéletesítheti : különféle ütési-fajtákat dolgozhat ki, differenciálhatja őket, s ez olyasféle élvezetet nyújt, mint amit egy ájtatos kántor érezhet, ha ügyesen nyomogatja az orgona különféle billentyűit. Tehát: az ebéd végig-nem-evéséért farba rúgás, görnyedt járásért kupán vágás, imamulasztásért nyakleves, futkározásért és izzadásért horogütés, pocsolóba lépésért csavart horogütés, lármázásért apus munkája közben fültövön vágás, és a többi.

Ez a módszer szemmel láthatólag nagyszerű eredményre vezetett. Már nem kergette esténként a megaláztatás érzése sarokba az őrangyal, hogy ott arcát tenyerébe rejtve szégyenkezzék. Épp ellenkezőleg: kényelmesen letelepedett, s jobb kezét dörzsölgetve, vagy ujjaival dobolva az asztallapon, elégedetten felügyelt az ima szófogadó, folyamatos elmondására. Sőt néha már-már el is unta magát, s ilyenkor kettőzött éberséggel ügyelt a fiú minden rebbenésére, égve a vágytól, hogy egyetlen, mesterien irányított ütéssel figyelmeztethesse: a jó uralkodik a rossz felett.

Sőt az is előfordult egynéhányszor, hogy amikor a fiúcska nem adott rá semmi okot, akkor is le-lecsapott rá a fenyítő kéz. Vagyis az angyal már csak úgy, a biztonság okáért is verte, hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból.

A fiúcska nagyon megjavult. Nem futkározott, nem járt görnyedten, nem lármázott, rendszeresen imádkozott, mindent szépen megevett. Külsőleg is megváltozott: minthogy mindig végigette az ebédet, s rengeteg tejet ivott – a szülők ugyanis, látva, hogy mindig kiissza az egész pohárral azt hitték, hogy megszerette a tejet, s újra meg újra utánatöltöttek –, nagyon meghízott és megsápadt. Miután valamennyi szokásos gyerekbűnről lemondott, tömérdek szabad ideje maradt, s megtanulta, hogy a belső életre összpontosítsa erőit. Megkomolyodott. Figyelni kezdte környezetét. Érdeklődése azután a vegytan felé fordult.

Mikor kint ült a parkban egy padon, kövéren és nyugodtan, rejtélyesen magába zárkózva (meg se próbált futkározni, mert tudta, hogy nyomban lesújt rá az őrangyal ökle), míg más gyerekek vidáman kergetőztek a gyepen, ő többnyire a tankönyve fölé hajolt, s a molekulák titokzatos világába merült. Egy makacs, melyen rejlő gondolat szántotta fel gyermeki homlokát.

Már kezdett csodagyerek híre lenni, s nagyon örült mindenki. Ő pedig kietartóan dolgozott. Apuskája kis műhelyt rendezett be neki, s szerény anyagi eszközöket is biztosított számára.

Telt-múlt az idő. Egyszer egy éjszaka hatalmas tűzoszlop lövellt a város fölé, s fülsiketítő robbanás rázkódtatta meg az épületeket. A fiúcska szülőháza repült levegőbe – egy háztartási trotilból amatőr eszközökkel, de csodálatra méltó tehetséggel előállított akna robbantotta fel. A fiúcska a mezőkön át, sietve távozott a tett színhelyéről. Hátán előre összecsomagolt hátizsák, némi élelemmel és pénzzel, zsebében hajójegy Dél-Amerikába.

Az őrangyal loholt utána árkon-bokron át, hogy legalább egy horogütéssel büntesse.

/fordította: Kerényi Grácia/

MIÉRT ???

Kedves Beszélgetőtársaim!

Elnézéseket kérem, hogy egy-egy mondatot, kijelentést így anonim módon idézek a beszélgetéseinkből. Ezek a mondatok megragadtak, visszhangoznak bennem, beleszövődnek saját gondolataim-kérdéseim-kétségeim kusza-ságába. Segítenek, hogy keressem, és ha lehet, megtaláljam a válaszokat. S ha nem, alázattal elfogadjam ember-voltom korlátait. Azért adom közre ezeket a mondatokat, hogy másokban is megpendítsen bennük rezgő húrokat:

- Nyugdíjas korú magányos férfi szorong a nyugdíjazástól. Még próbál tovább dolgozni, hisz „ha már nincs mit *tenni*, értelmetlen a *lenni*” Végigélte édesanyja kálváriáját, az idősoththonban megélte vele kiszolgáltatottságát, szenvedéseit. „Előre szorongok, ha én is erre a sorsa jutok. Ugyan, mi értelme az ember életének?”

- Egy másik idős ember, aki már Otthonban lakik, szövevényes kapcsolatait, színes élete után magára maradvá számtalanszor kérdezi: „miért kell még mindezt végig élnem, mikor már egyedül vagyok? Ennek már semmi értelme...”

- Fiatal anyuka mondja: „Isten boldogságra teremtette az embert, én ebben hiszek. De akkor mit kezdjek a sötét tragédiákkal?”

- Egy nagyon mély beleérző-képességgel rendelkező nő mondja: „a föld-rengés nem emberi bűn következménye, miért kell elszenvedni ezt a szörnyűséget ártatlan gyerekeknek, embereknek? Isten az egyetlen, aki megakadályozhatná. Miért engedi? Mi értelme ennek?”

- Egy nagyon bölcs idős férfi mondja: „én még soha nem kérdeztem, hogy miért. Tudomásul veszem, hogy Isten megengedte, Ő jobban tudja, miért. Én csak azt nézem, mi a teendőm, és mit tanulhatok belőle.”

- „Ha Isten szeret, akkor boldoggá akarja tenni a teremtményeit. És ha Mindenható, ezt meg is tudja tenni. De a teremtményei szenvednek. Akkor Isten vagy nem jó, vagy nem Mindenható, vagy egyik sem...” (C.S.Lewis)

Eddig a kérdések. Alább főként a Biblia válaszai arról, hogy Isten a világunkat jónak teremtette. Az embernek ez nem volt elég, szabad akaratával azt választotta, hogy szembe fordul az isteni törvénnyel. Mert olyan akar lenni, mint Isten. Ez az egész világ rendjét felforgatta:

„A természet mindmáig sóhajtozik, vajúdik, Isten fiainak megnyilvánulását várja, hogy a mulandóság szolgálai állapotából fölszabaduljon Isten dicsőséges szabadságára...” Római levél:(8,2)

„Az ördög azért jön, hogy lopjon, öljön, pusztítson.”(Jn10,10)

„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa...”(Jn1.levél, 3,8)Az embert a küzdés, szenvedés megtisztítja: „...azt a szőlővesszőt, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy még többet teremjen...” (Jn15,2)

Jézus, az értünk emberré lett Isten fia maga is megszenvedte a földi élet keserveit, a halálfélelmet, a halált. „Én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt.27,46)

Órá is állt, hogy „...a szenvedésből engedelmisséget tanult”... Zsid.5,8)

Jézus átment a halálon, feltámadásával megnyitotta az emberiség előtt a földi életet követő, más létformában folytatódó, tér-idő dimenzióktól független Örök Életet.

Ebben „nem lesz többé könny, sem halál, sem gyász, sem jajkiáltás, letöröl szemükről minden könnyet...” (Jel.21,4)

Olvasó, gondold tovább! Én is ezt teszem, míg csak élek.

???

Prohászka Ottokár: Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába

Egyetlen gátló kő is hiába?

Lehet otromba, lehet kicsike,

Hidd el, ahol van, ott kell lennie.

De nem azért, hogy visszatartson téged,

S lohassza kedved, merészséged.

Jóságos kéz utadba azért tette,

Hogy te megállj mellette.

Nézd meg a követ, aztán kezdj el

Beszélgetni róla Isteneddel.

Őt kérdezd meg, milyen üzenetet

Küld azzal az akadállyal neked.

S ha lelked Istennel találkozott,

Utadban minden kő áldást hozott

Richard Rohr: Megtisztítjuk a szemüveget

(részlet a Minden egybetartozik c. könyvből)

Azt hiszem, a kereszténység komoly bonyodalmat okozott a nyugati világban azzal, hogy újra meg újra úgy állította be magát, mintha nem egy mindenre kiterjedő látásmód lenne, hanem csak egy volna a sok versengő ideológia között. Ahelyett, hogy arra hívott volna, hogy új, nem várt helyeken lássuk meg Istent, túl gyakran vezetett minket arra, hogy Istent oda szorítsuk be, ahol Mi vagyunk.

Az Ima nem egy a sok ezer dolog közül, hanem az, ami által a sok ezret látjuk. Az ima segítségével új fényben látunk mindent. A kereszténységet többnyire úgy kezeltük, mintha ideológia lenne, és versengene a kommunizmussal, a materializmussal és még sok más izmussal... Így totemekhez, szimbólumokhoz és érvelésekhez kötődünk, olyasmihöz, hogy kinek van igaza, és ki téved, ahelyett, hogy az élet és halál feszültségét mutattuk volna fel - hogy a bensőnkben kell megfizetnünk mindenért.

Minden nagy vallás így tett. Ez a szimbólumokhoz való kötődés a csoporttal, annak nyelvével és jelképeivel való túlságos azonosuláshoz vezetett. A csoporthoz való hűség válik értékmérővé az Istenhez és az Igazsághoz való hűség helyett. Pl. a legtöbb gyűlölködő levél, amit kapok, azzal vádol, hogy idegen csoporthoz tartozom (ha valakit idézek az írásaimban). Egyszerűbb egy csoporthoz tartozni, ahelyett, hogy Istenhez tartoznánk.

Ám a komoly hagyomány, melyet pl. Aquinói Szent Tamás is képvisel, nem azt kérdezi, hogy valami honnan ered, hanem hogy igaz-e. Szent Tamás azt mondja: ha Igaz, akkor a Szentlélektől való... A csoportgondolkodás helyettesíti az Isten-alapon nyugvó gondolkodást. Abban kezdünk hinni, hogy Istent csak a mi csoportunk találta meg. A következő lépés, hogy kijelentjük, Isten szolgálata csakis a mi csoportunkkal való azonosulás által lehetséges. Amikor a „hogyan” lesz a végcél, azt úgy hívják hogy bálványimádás. A bálványimádókat csak egy dolog érdekli: „Ki követi az én utamat?”, és „Ki állítja ugyanazt, amit én?” Akik ugyanazt mondják, azok jók, a többiek rosszak. Jézus ugyanezzel a dilemmával szembesítette zsidó honfitársait, ezt mondva: „Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcseit. Ne emlegessétek: Ábrahám a mi atyánk!” (Lk3,8)

Az evangélium nem versengő ideológia, hanem olyan rendszer, ami által a helyes összefüggésben látjuk az összes ideát. Mi keresztények valljuk, hogy Jézus hozta el nekünk az ideális látásmódot, Általa láthatjuk meg a valóság igazi természetét. Ő nem vezet minket az ítéleteivel. Ha előítéleteink vezetnek minket, a látásmódunk eltorzul. Amikor a félelem vezet minket, akkor nem láthatunk tisztán... Míg a számító gondolkodás vezérel, addig sosem jutunk el a szeretetig. Túl hamar megállunk és bezárkózunk. A szívünk nem tud nyitott maradni, és nem látjuk meg Istent. Keresztes Szent János hangsúlyozza, Isten más módon nem ismerhető meg, csak a szeretet által...

A civilizáció mindig akkor virágzott, mikor az emberek szerettek emberek lenni. Nagyszerű érzés embernek lenni! Embernek lenni csak egy kicsivel

kevesebb, mint Istennek lenni.(Zsolt.8,5) A vallás Isten gyermekeinek mond minket. Nincs más tennivalónk, mint vissza kell sugározni a világra, hogy Isten képére vagyunk teremtve, hogy Istentől eredünk, hogy Istenhez fogunk vissza térni. Isten misztériumának egy darabját tükrözzük. Egyediek vagyunk, és nyilvánvalóan nem teremtünk még egyszer. ...És ekkor nem az a teendőnk, hogy Szent Ferencé vagy Teréz anyává váljunk – a magunk feladatát kell elvégeznünk. Szent Ferenc is erről beszélt a halálos ágyán: „én megtettem, amit nekem kellett, most rajtatok a sor, hogy azt tegyétek, amit nektek kell megtenni.” Meg kell találnunk, hogy a misztériumnak melyik részét kell nekünk tükrözni. Van olyan egyedi igazság, amit egyedül a mi életünk tud tükrözni... Csak azt tudom vissza adni Istennek, amit Ő adott nekem, többet nem... A legmerészebb dolog, amit valaha is tehetünk, hogy alázattal elfogadjuk a saját valóságunk misztériumát... (89-92.o.)

Phil Bosmans: Szakíts időt a boldogságra!

Jó napot, kedvesem!
Szakíts egy kis időt a boldogságra!
Hisz csoda vagy, eleven csoda,
Mert valósággá lettél itt a földön.
Egyszeri, páratlan, összetéveszt-
hetetlen.
Tudsz róla, mondd?

Miért nem álmodozol,
miért nem csodálsz magad, miért
nem örülsz önmagadnak, s ami
csak körül-vesz?
Vagy úgy találod, természetes
semiség
hogy élsz, hogy élned szabad,
hogy időt kapsz éneklésre, táncre,
időt a boldogságra?

Miért vesztegeted az időt
értelmetlen kesergéssel?

Miért gyötröd magad holnapi és
azutáni gondok miatt?
Miért csatározol vagy merülsz
unalomba,
miért az értelmetlen sürgés-forgás,
és miért alszol, ha ragyog a nap?
Szakíts időt a boldogságra!

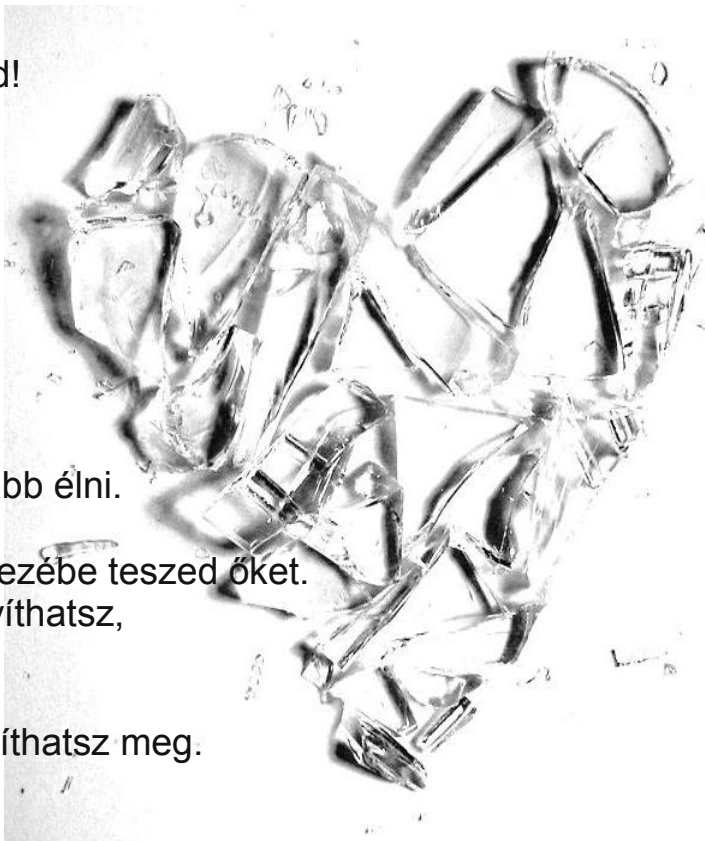
Az idő nem gyorsforgalmi út
A bölcső és a sír között,
hanem parkolásra való hely a nap
alatt.

Naponta élj! Naponta mosolyogj!
Naponta légy boldog!
Tárd ki a szívedet,
Életörömed és a boldogságod ne
függjön
ezernyi apró-cseprő semmiségtől!

Phil Bosmans: Lélekcserépek

A mát ne a tegnap cserepeivel kezd!

A tegnapi nap,
minden nap és minden év
elmúlt,
eltemette az idő.
Nem változtathatsz már rajtuk.
Maradtak belőlük cserepek?
Ne hurcold magaddal!
Megsebeznek téged nap mint nap,
és egyszer csak képtelen leszel tovább élni.
Vannak cserepek,
melyektől megszabadulsz, ha Isten kezébe teszed őket.
Vannak olyanok, melyeket meggyógyíthatsz,
ha őszintén megbocsátod őket.
S végül vannak olyanok, melyeket
a legteljesebb szeretettel sem gyógyíthatsz meg.
Ezeket el kell hagynod!

Lelkes Miklós: Nyárból a télbe

A tájba lépő, s a tájból kilépő
nagy zöld cipőben ment az óriás:
a Nyár maga. Hegyhátakkal a vállán,
s álmos erdőkkel, - ki lett volna más?

Nem jött a szél: nem jött a tölgyfa-
ének.
Így minden fa csak magában dalolt.
A csend-manók gyíkhátra, csillogóra,
ültek, kezükben ezüst óra volt.

Néztem az időt mérő pajkosokra.
Földre csücsültek: elsurrant a gyík.
Ujjongtak mind a pici ezüst órák:
az Idő szórta szét csillagait.

A Nyár, az óriás, hogy őszig ért el,
megéreztem: ez már a tél nekem
és valahol vár hósík-szemfedővel
csillagait rám szóró végtelen.

Az őszi télben hűvös lett a felhő.
A láthatáron eltűnt már a Nyár,
s gyúlt égpirosban szállt fekete kéken
egy ijedt szívű alkonyi madár.

Az én szívemben nem volt félelem,
mert tudtam, a létből csak nemlét
zenél.
Ki verset ír az tudja, hogy varázslat
minden: a nyár, hideg csillagfehér,

az élet-égbolt fénylőn vagy sötéten,
pirosra ömlő jajszó vagy panasz,
s a tél is az, ha álmodó fehérrel
volt-vágyainkra csendesen havaz.

Az én szívemben nincsen félelem,
mert dérlevéllel ha bűvöl őszi tél:
fény szikrázik fel, s égbolt-életemnek
az Érthetetlen szépsége mesél.

Új szentünk: Teréz anya

1910-ben született Szkopjében Agnes Gonxha Bojaxhiu néven. 19 évesen missziós nővérnek jelentkezett Indiába. Eleinte tanítóként, aztán iskolaigazgatóként dolgozott, majd utazásai során szembesült az indiaiak nagy részét sújtó hihetetlen szegénységgel. Ennek hatására 1950-ben megalapította a Szeretet Misszionáriusai nevű apácarendet Kalkuttában és iskolákat alapított nyomortelepeken, otthonokat nyitott többek között az árváknak, leprás és AIDS-es betegeknek. A rendnek most több ezer tagja van és több száz házat működtet a világban.

Voltak, akik kritizálták a tevékenységét, egyrészt a rend által működtetett otthonokban észlelt higiéniai hiányosságok miatt, másrészt mert diktátoroktól is elfogadott pénzt, illetve azért, mert elutasította az abortuszt, a fogamzásgátlást és a válást. Hindu nacionalisták azt terjesztették róla, hogy sokszor tudtuk nélkül keresztelte meg a haldoklókat. Mindezek ellenére az egész világon nagyon népszerű volt, 87 évesen, 1997.-ben halt meg. A szokásosnál hamarabb, hat évvel később boldoggá, majd 2016. szept. 4-én szentté avatták.

Teréz anya: A legszebb a világon

A legszebb nap? A ma.

A legnagyobb akadály? A félelem.

A legkönnyebb? Tévedni.

Minden rossz gyökere? Az egoizmus, az önzés.

A legszebb szórakozás? A munka.

A legveszedelmesebb vereség? A bátorság hiánya.

A legjobb tanítók? A gyermekek.

A legszükségesebb szükségserűség? Önmagamat ajándékozni.

Mi boldogít a legteljesebben? A másik embernek hasznára lenni.

A legveszedelmesebb hiba? A rossz kedélyállapot.

A legközönségesebb érzés? A bosszú és a gyűlölet.

A legszebb ajándék? A megértés, az együttérzés.

A nélkülözhetetlen? Az otthon, a valahová tartozás.

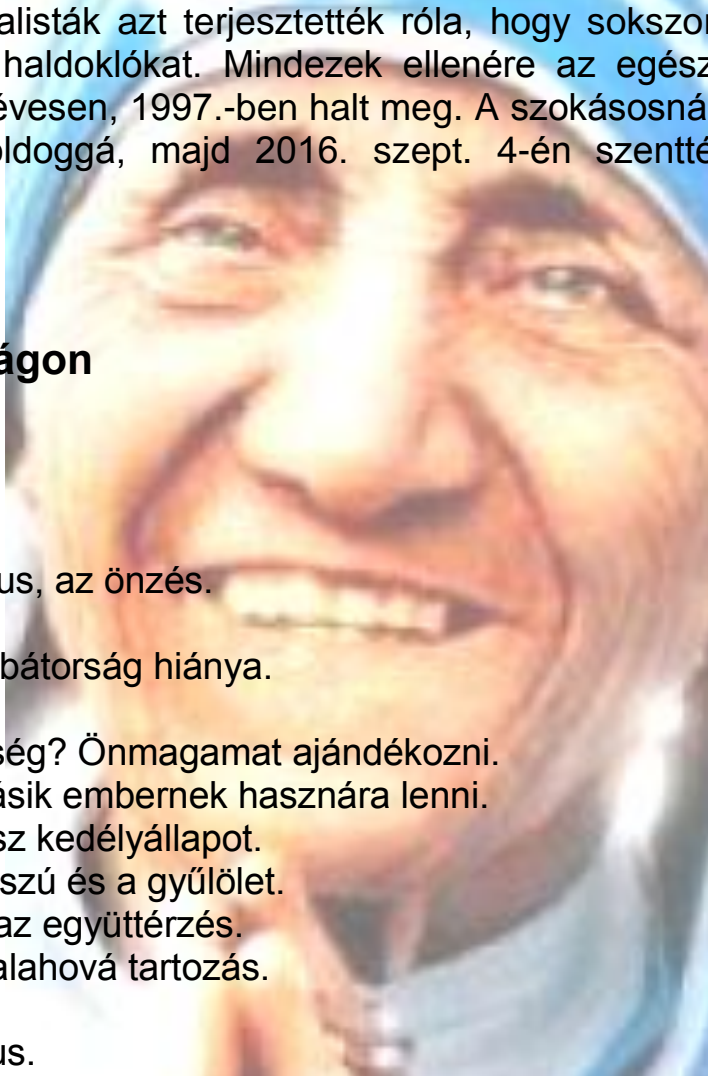
A jóleső érzés? A belső béke.

A legjobb megoldás? Az optimizmus.

A legnagyobb megelégedettség? Az elvégzett kötelesség.

A legnagyobb erő a világban? A hit.

A legszebb a világon? A Szeretet.

Tóth-Máthé Miklós: Mi lett volna, ha...?

A kereskedő felesége reggeli áhítatra indult a templomba. Ahogy kilépett a kapun, megbotlott egy kőben és teljes hosszában elvágódott. Várandós volt, terhességének harmadik hónapjában. Sikoltására kiszaladtak a cselédek, felemelték az úrnőt, bevitték és lefektették.

– Hívjátok az uramat... – suttogta az asszony, de alig mozdultak a szolgálók, már sietve jött a házigazda is. Leült az ágyra, megsimogatta az asszony lecsüngő kezét.

– Doktort! – parancsolta a tétován ott ácsorgó cselédeknek, aztán a feleségére tekintve ezt mondta: – Nincs semmi baj, kedves...

Amikor az öreg doktor megérkezett, a kereskedő kiment a szobából és a kapu előtt megkereste azt a vétkes követ. Nekigyürkőzött, kicibálta a helyéről, aztán teljes erejéből az utca kövezetéhez vágta. Szikrázva pattant apró darabokra.

– Átkozott – lihegte a kereskedő –, és éppen az én kapum előtt... Kit okoljak érte?! Kit?!

Erőtlennek érezte magát, idegesnek, alig várta, hogy az orvos befejezze a mustrát. Legszívesebben berohant volna a házba, hogy minél előbb megtudjon mindent. Óráknak tűnő percek vánszorogtak ezalatt.

– Minden lehetséges – jelentette ki a doktor a vizsgálat után. – Világra hozhat egészséges gyermeket is, de éppen úgy esendően nyomorultat. Vagy akár halottat. Bízunk Istenben, uram.

– Nem akarok nyomorékot! – kiáltotta a kereskedő. – Bizonyosságot szeretnék, tudni kívánom a valót!

– Istentől kérdezze... – tárta szét a kezét az orvos. – Tőle, aki látja a nem láthatót is.

Egy hétig feküdt a kereskedő felesége, és amikor felkelt a betegágyból, igyekezett nem gondolni az esetre. De az ura szótlán volt, komor, csüggeteg. Többször elment otthonról, a barátok társaságát kereste. Aztán egyszer maga mellé ültette asszonyát és ezt mondta neki:

– Meglátogattam a menhelyet és szörnyű látványban volt részem. Megannyi torzszülött nyújtogatta felém a kezét, bambán rám meredve, idétlen, makogó hangon kéregettek. Aprópénzt szórtam szét közöttük, de a kezem remegett és megszedültem attól a töménytelen nyomorúságtól.

Az asszony sírt. A kereskedő nem vigasztalta. Keményen, makacsul hallgatott. „Az ember – gondolta –, tudjon úrrá lenni még a legreménytelenebb helyzeteken is. A sírás a gyengék menedéke.”

– Lakik a városban egy nő – mondta –, Reginának hívják... Sok szerencsétlen asszony, megesett lány kereste már fel. Úgy hírlík, jól dolgozik és segít a bajbajutottakon. Hallgass rám és ne ellenkezz. Amit kérek, annak az ártatlannak az érdekében is teszem.

– Négy gyermeket temettünk már el – nézett rá kétségbeesetten az asszony - és most ezzel meg az angyalcsinálóhoz küldenél? Átkozott legyen a gondolat, mely az agyadban megfogant!

– Akkor hát megszülsz nyomoréknak?

– És ha nem lesz az? Honnan tudod te? Ki mondta ezt neked? A doktor? Ő sem tudja! Egyedül Isten a tudója! Mi vagy te? Isten?

– A fájdalom szól most belőled – csóválta fejét a kereskedő – de könnyörögve kérlek, gondolkozz. Ha világ csúfjára nyomorultat szülsz, ítélet alá kerülünk egész életünkre.

Napokig kerülték egymást. Csak a pillantásukban megbújó néma vádaskodás ingerelte a lelküket. Az asszony gyűlölte az urát, de aztán egyre inkább bekerítette a kétségbeesés. A bizonytalanság. Hátha a másiknak van igaza. És a magzat, akit oly féltőn vigyáz a testében, nyomorék. Lefogyott, bele-sápadt ebbe a gyötrődésbe, míg aztán egy este felkereste azt az asszonyt.

– Már vártalak, lelkem – fogadta Regina és mosolygott rá bátorítóan. A kereskedő felesége nem ilyenre számított az álmokban fősvény éjszakákon. Csúfnak, boszorkánynak képzelte és mindenképpen öregnek. Ez meg csaknem egyidős vele, a háza mint bármely polgáré, a ruhája drága kelméből, ékszerekkel díszítve.

– Megértelek – mondta Regina –, hiszen magam is átok alatt voltam és nyomorékot szültem. Vízfejűt, torzat, ott van a menhelyen, megnézheted. Az uram elhagyott, egyedül maradtam, akkor határoztam el, hogy akinek tudok, segítek.

Átvezette a kereskedő feleségét a másik szobába. Szerszámok, fogók, kenőcsök, gyolcsok mindenfelé. Középen dézsa állt. Regina forró vizet töltött bele, meg egy tömlőből valami sárga folyadékot. Az így elkészített lébe füveket, gyökereket, magokat szórt, fehér vászonlepedőt kerített elő. A gőz megizzasztotta a kereskedőné arcát, a növények fanyar, kesernyés szagától öklendezett.

– Vetközz le – mondta Regina –, és ülj bele a dézsába. Mindig mondani fogom, mit kell tenned. Ne félj, nem lesz semmi baj.

A kereskedőné szinte önkívületben bontotta ki a felső két gombot a magas nyakú zárt réklin, de a harmadikhoz érve elsötétedett előtte minden. A friss levegőn tért magához.

– Múló gyengeség – nyugtatta Regina –, mindenkivel megeshet ilyesmi. Bent majd pihensz egy keveset, aztán elkezdjük.

– Nem! – A kereskedő felesége úgy szorította a hasára a kezét, mintha máris a gyermeket ölelné. – Ez az enyém! Ha nyomorék, ha torz lesz, akkor is az én testemből, az én véreimből való! Nincs olyan hatalom se égen, se földön, aki ezt tőlem elszakíthatná! Megfordult és csaknem rohanva tette meg az utat hazáig.

Öt hónap múlva egészséges fiúgyermeknek adott életet. 1564 áprilisát írták ekkor az angliai Stratfordban. **A gyermek a keresztségben a Vilmos nevet kapta. Családi neve: Shakespeare.**

William Shakespeare gondolataiból:

Színház ez az egész világ, s merő
Szereplő mind a férfi, nő:
mindenki Föl és lelép; jut több
szerep is egy Személyre...

Mindenkit szeress, ne sokban bízz,
Ne bánts senkit, ellenséged inkább féljen,
Minthogy legyőzd, barátodat szívedre rejtsd,

Szidjanak hallgatásért, ne beszédért.
A természet varázsát ontja bőven.
A fűben, a virágban és a kőben.

Ó nincs a földön oly silány anyag,
Mely így vagy úgy ne szolgálná javad;
De nincs oly jó, melyben ne volna vész,
Ha balga módra véle visszaélsz!

Az ördög néha Szentírást idéz.

Az vagy nekem, mint testnek a kenyér,
a tavaszi zápor fűszere a földnek;
lelkem miattad örök harcban él,
mint a fösvény, kit pénze gondja öl meg.

Csinálj bármit, mindig az számít, hogy hogyan csinálod, és van-e kivel, mert ez csapatjáték, és már az is ajándék, ha figyelsz arra, aki rád figyel.

Az ember akkor követi el a legnagyobb hibát, amikor külső alapján kész ítélni. Minden emberre szükség van, hiszen mindenki egy szín az élet palettáján.

A jóhír hiú és fölöttébb csalfa fogalom. Gyakran elérjük érdemtelenül és elveszítjük ártatlanul.

A bolond bölcsnek tartja magát; de a bölcs tudja magáról, hogy bolond.

Bizony, szörnyűt bukik, aki úgy elbizakodik!

Élesben fáj, mint a kígyó foga, hálátlannak tudni gyermekét.

Könnyen színlel nem-érett bánatot a hazug szív.

VICCOLDAL

A híres fotóst vendégségbe hívják. A vacsora után a háziasszony beszélgetésbe elegyedik vele:

- Gratulálok a képeihez, nagyon szépek! Biztosan jó fényképezőgépe van.

Erre a fotós:

- Gratulálok a vacsorához, nagyon finom volt! Biztosan nagyon jó fazekai vannak!

Egy külföldi társaságban az anyuka a kislányát produkáltatja a zongoránál. Az egyik vendég keservesen sírni kezd. Az anyuka odamegy hozzá:

- Uram, ön sír, amikor a kislányom a Magyar rapszódíát játssza? Ezek szerint ön magyar?

- Nem, asszonyom. Én zenész vagyok.

Reggel azt mondja a feleség a férjének:

- Képzeld, az éjjel azt álmodtam, hogy egy briliánsokkal díszített gyöngysort vettél nekem. Szerinted ez mit jelent?

- Nem tudom, de holnap a születésnapodon kiderül - mosolyog a férj.

Az asszony már alig várja a következő napot. Másnap a férj egy díszes csomaggal állít haza. A feleség izgatottan bontja az ajándékot. Értetlenül bámul a férjére, aki azt mondja:

- Sok boltot bejártam, de megérte, mert az ország legjobb álmoskönyvét sikerült megvennem neked!

- Halló, iskola?

- Igen.

- Uram, azért hívom, mert a negyedikes Kovács Pistike nagyon náthás, nem tud ma iskolába menni.

- Rendben van. Kivel beszélek?

- A papámmal.

Meglátogattam egy ismerősömet, aki nem találta mobiltelefonját. Keresgélés közben a kislánya egyszer csak izgatottan azt mondta:

- Tudjátok, mit kellene végre feltalálni? Olyan vezetékes, bedugaszolható telefont, ami sosem tűnik el.

A férjed nagyon szívesen vigyáz a gyerekre, amennyiben tele a hűtő sörrel, jó műsor van a tv-ben, és a gyerek alszik.

Egy újjgazdag orosz megy a fogorvoshoz. Az megnézi a fogakat, majd megszólal:

- Önnek gyönyörű aranyfogai, ezüstitómései vannak, mit csináljak velük?

- Hogyhogy mit, egy riasztót szereljen be!

A Lánchídon forgalmi dugó keletkezik, és a sor csak lépésben halad. Egy taxis türelmetlen hölgyutasa így szól a sofőrhez:

- Mondja, nem tudna egy kicsit gyorsabban menni?
- Én tudnék asszonyom - mormogja a taxis - de nem hagyhatom itt a kocsit.

A repülőn egy férfi így szól a stewardesshez:

- Elnézést hölgyem, de már vagy 15 éve utazom rendszeresen önökkel, de sosem nézhettem a kedvenc filmemet, mindig ablak mellett kell ülnöm és nem mehetek WC-re, amikor kell!
- Ne tréfálkozzon Kapitány úr, inkább kezdje meg a felszállást!

3 nő, a szőke, a fekete és a vörös ül a varázstükör előtt, ami beszippantja őket, ha nem mondanak igazat...

Kezdi a fekete:

- Szerintem én vagyok a legszebb!

Sutty! - a tükör beszippantotta...

- Szerintem én vagyok a legokosabb! - folytatja a vörös.

Sutty! - a tükör beszippantotta. A szőke is nekiáll:

- Úgy gondolom...

Sutty!...

Újságíró készít riportot az elmegyógyintézetben. Azt kérdi a főorvostól:

- Hogyan állapítják meg egy páciensről, hogy már elhagyhatja a kórházat?
- Vannak olyan feladataink, amiket helyesen végrehajtva bizonyíthatják elme-állapotukat.
- Tudna egy ilyen példát mondani?
- Persze. Vegyük például ezt: van egy kád, teli vízzel. Van a fürdőszobában három tárgy, egy kiskanál, egy pohár és egy vödör. Melyikkel tüntetné el a vizet a kádból?
- Ó, hát ez egyszerű! Minden normális ember a vödröt választaná.
- Nem, minden normális ember kihúzná a dugót a kádból...

A süni elmegy az erdei orvosi rendelőbe.

- Segítsen rajtam, drága doki, baleset ért - zokogja. - Egy ronda tüske belefúródott a lábamba. Húzza ki, legyen olyan jó!
- Ugyan, sünike! Úgyis annyi tüskéd van, hát most eggyel több lesz, és kész!
- Nem úgy van az, doktor úr, mert az én tüskéim másokat szurkálnak, de az az egy engem!

Egy kis székely vidámság

Becsönget egy házaló egy szegény székelyhez.

- Nagyon szép utazóbőröndöket tudok ajánlani...
- Minek az nekem?
- Hát ha például vonaton utazik uraságod, ebbe rakhatja a ruháit!
- És akkor üljek ott pucéron a pályaudvaron?!

Az öreg székely részegen megy haza és beleesik a kútba. Kirohan hozzá az egész család, leengedik a kötelet és elkezdik felhúzni.

Mikor kibukkan a feje a kútból, elkezd rettentően nevetni.

Mondja neki az asszony:

- Ember, mit röhögsz, hisz épp hogy csak megmentettük az életed!
- Azon röhögök, hogy ha elengedném a kötelet, hogy fenékre ülnétek!

Két székely bácsi találkozik a piacon. Egyik kérdezi:

- Mit adtál a lovadnak tavaly, amikor kólikás volt?
- Korpát meg melaszt!

Egy hét múlva újra találkoznak:

- Korpát meg melaszt adtam a lovamnak én is, mégis megdöglött!
- Az enyém is!
- Mé nem mondta?
- Kérdezte?

Egy székely fiú hazaérkezik Budapestről, visz az apjának egy dobozos sört. Apja elveszi a sört, előkapja a bicskáját, és kezdi bontani a dobozt, mire a fiú rászól:

- De idesapám! Itt ez a kallantyú. Arra való, hogy az ember meghúzza, és ki van nyitva a doboz!
- Na, igen! Annak, akinek nincsen bicskája!

Székely bácsika rohan a vonat után, végül csak lekési, a vonat akkor gördül ki a peronról, mikor odaér. Erre a bácsi:

- Eredj csak, eredj, a jegy úgyis nálam van!

A székely este kimegy az udvarba. Egy kis idő múltán belép az ajtón, a nadrágszára vizes.

Mire az asszony: - Esik?

- Nem, fúj..

Éjjel az anyósoddal álmodtam.

- És mit mondott?
- Semmit.
- Akkor az nem ő volt.